Cum ar trebui sărbătorită Cina?

Luca 22.14-20; 1 Corinteni 10.14-17; 1 Corinteni 11.23-26.

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 08.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11041.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Luca 22.14-20; 1 Corinteni 10.14-17 „(10:14) De aceea, preaiubiţii mei, fugiţi de idolatrie. (10:15) Vorbesc ca unora cu judecată: judecaţi voi ce spun. (10:16) Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? (10:17) Pentru că noi, cei mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine.“; 1 Corinteni 11.23-26 „(11:23) Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine (11:24) şi, mulţumind, a frânt şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea“. (11:25) Tot astfel şi paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceţi aceasta, ori de câte ori îl beţi, spre amintirea Mea“. (11:26) Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul, vestiţi moartea Domnului, până vine El.“.

Introducere

De fapt cuvântul „Cina” nu se întâlneşte în Cuvântul lui Dumnezeu. A fost pur şi simplu seară, atunci când Domnul Isus a instituit Masa Sa. Biblia vorbeşte de faptul, că se vine împreună pentru*frângerea pâinii*, ea vorbeşte despre *Masa Domnului*. Mulţi vorbesc despre *Masa de aducere aminte*, ceea ce este foarte potrivit; dar nici această exprimare nu se întâlneşte în Biblie.

Mult mai important decât numele este însă conţinutul, care este legat cu această Masă. Şi despre aceasta va fi vorba în acest articol.

Cum se sărbătoreşte Cina?

Creştinii împlinesc această dorinţă a Domnului în diferite feluri. În cercurile bisericeşti şi chiar în multe biserici protestante libere, Cina se dă la sfârşitul „serviciului divin” normal – nu este mai mult decât o anexă, în timp ce serviciul divin este înţeles ca timp de zidire (predica) şi de rugăciuni de mijlocire. Pastorul mulţumeşte pentru pâine şi pentru vin şi le împarte comunităţii. În biserica catolică numai preotul bea din pahar şi comunitatea primeşte hostia. Acest procedeu nu necesită o oră specială.

În mod deosebit în aşa-zisa „mişcarea fraţilor”, care a luat naştere în primii ani ai secolului 19, pentru Cină s-a stabilit o întâlnire specială, şi odată cu frângerea pâinii s-a făcut o oră de aducere

aminte de Domnul şi de lucrarea Sa – s-a presupus că şi primii creştini au avut acest obicei, căci frângerea pâinii este amintită separat (Faptele apostolilor 2; 20.7). Astăzi tendinţa este, că amintirea numai de moartea Domnului este considerată un fapt prea trist şi se doreşte o întrunire veselă. Cu toate că nu totul este greşit în acest gând, ceea ce şi eu voi arăta în continuare, totuşi în acest fel de gândire sunt pericole. De aceea pare să fie foarte bine, dacă ne vom întreba încă o dată, ce spune Sfânta Scriptură referitor la această temă.

O libertate mare

Efectiv în epistole noi nu avem nici o indicaţie cum trebuie să se deruleze Cina, şi nici nu citim cum s-a desfăşurat ea la primii creştini. Aceasta ne oferă pe de o parte o libertate mare, dar şi misiunea ca din relatările existente să tragem concluziile corecte, fără ca în privinţa aceasta să devenim prea dogmatici.

Dacă Cina se face în continuarea „serviciului divin", aşa cum se obişnuieşte în cercurile bisericeşti, atunci Sfânta Scriptură nu condamnă acest procedeu. Într-adevăr, poate fi trist, dacă nu se are nici un sentiment în privinţa faptului cât de măreaţă este tocmai această masă de aducere aminte – această lipsă de sentiment fiind exprimată şi prin aceea că deseori Cina este sărbătorită numai o dată pe lună, sau pe trimestru, sau pe an – dar Sfânta Scriptură nu condamnă direct acest procedeu.

Cina catolică dimpotrivă are unele elemente eclatant greşite şi contrare Scripturii. Dar nu despre aceasta ne vom ocupa în acest articol. Numai faptul că Domnul Isus spune: „Beţi *toţi* din el" (Matei 26.27), este suficient ca să facă clar chiar şi celui mai simplu cititor, că în biserica catolică ceva decurge greşit. Căci acolo numai preotul are voie să bea din pahar. La puţinele indicaţii din Scriptură referitoare la Cină ar trebui să fie luate în serios cel puţin acele indicaţii, care sunt clare. Faptul că fiecare credincios primeşte o hostie, arată că lipseşte conştienţa că frângerea pâinii – aşa cum ea este mereu numită în Biblie – vorbeşte de *unitatea credincioşilor* (1 Corinteni 10.14 „(10:14) De aceea, preaiubiţii mei, fugiţi de idolatrie." şi versetele următoare); şi în *o pâine* avem voie să vedem *un singur*

trup al lui Hristos. Acest gând se pierde complet, dacă se dă numai câte o hostie. Dar şi în multe „adunări ale fraţilor” se întâlneşte, că pe masă stau mai multe pâini sau felii de pâine. Şi aici se pierde gândul referitor la *un singur* trup.

În mod deosebit în rândul credincioşilor din mişcarea fraţilor se cunoaşte o oră deosebită, când se vine pentru frângerea pâinii şi cu această oră se leagă şi aducerea de mulţumire, laudă şi adorare. A rânduit Dumnezeu acest fel de practicare? Nu, ea nu a fost cerută direct de Dumnezeu în felul acesta. Dar aceasta nu înseamnă că nu ar fi potrivit voii lui Dumnezeu să se aibă o astfel de oră specială.

Pare ciudat, dar Dumnezeu nu cere de la noi adorare. Dumnezeu a cerut timp de 4000 de ani de la om şi El a făcut mereu cunoscut omului cerinţele Sale. „Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu” (Psalmul 14.2). Dar El nu a găsit niciunul, care din natura lui să fi trăit pentru El. Dumnezeu a cerut lui Adam, şi Adam a căzut în neascultare şi păcat. El a lăsat pe om să meargă în libertatea conştiinţei lui, şi finalul a fost potopul. El a pus o naţiune, pe Israel, sub Lege, şi ea a eşuat. Dar după 4000 de ani de istorie a omenirii, omul a arătat că el nu este capabil să placă lui Dumnezeu. În fiecare epocă din istoria omenirii omul a căzut în păcat şi în adorarea idolilor şi nu a fost în stare să fie un adevărat adorator al lui Dumnezeu. Toate solicitările adresate omului au fost zadarnice. De aceea Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus; numai El S-a dovedit ascultător în toate şi a corespuns pe deplin cerinţelor lui Dumnezeu. Tot ce s-a putut cere de la om, Dumnezeu a primit de la Hristos. Şi acum Dumnezeu poate ieşi şi căuta adoratori: „Căci şi Tatăl *caută* astfel de adoratori” (Ioan 4.23). Astăzi Dumnezeu cere de la om numai să se pocăiască (Faptele apostolilor 17.30 „(17:30) Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neştiinţă, porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască,“).

Deci întrebarea care se pune, este aceasta: găseşte Dumnezeu, Tatăl nostru, un răspuns în inimile noastre la ceea ce El a dat în Domnul Isus, şi la ceea ce Hristos a făcut la cruce pentru noi? Numai când am înţeles ce înseamnă Fiul pentru inima Tatălui, poate şi în inimile noastre să se nască ceva pe care Tatăl îl caută din

inimă. El caută din aceia care se pot bucura de Fiul Său tot aşa cum Se bucură El Însuşi. Deci dacă am înţeles ceva despre faptul că Tatăl caută adoratori, atunci vom înţelege repede de ce şi strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii este ocazia binevenită să mulţumim lui Dumnezeu pentru Darul Fiului Său şi să-I aducem adorarea căutată şi dorită de El.

Din păcate noi creştinii suntem aşa de mult ocupaţi cu noi înşine şi cu nevoile noastre spirituale, că nici măcar nu putem să ne ridicăm să ne gândim care sunt dorinţele lui Dumnezeu. Prin aceasta nu numai Dumnezeu este lipsit de ceea ce I se cuvine, ci şi inima noastră nu va avea parte de bucuria deplină, dacă ne ocupăm numai cu noi înşine. Căci numai în părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul putem avea bucuria adevărată şi deplină (1 Ioan 1.4 „(1:4) Şi vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.“; Ioan 15.11; 16.24; 17.13 „(15:11) V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi şi bucuria voastră să fie deplină.“ „(16:24) Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.“ „(17:13) Dar acum vin la Tine. Şi vorbesc acestea în lume, ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei.“). Părtăşie înseamnă aici că noi avem acelaşi subiect al bucuriei, pe care Îl are şi Tatăl: Fiul Său Isus Hristos!

Corelaţia dintre serviciul jertfelor din Vechiul Testament şi Cină

Jertfele din Vechiul Testament ne dau multă învăţătură despre conţinutul pe care ar trebui să-I aibă mulţumirea, lauda şi adorarea noastră. Fiecare jertfă (jertfa de ardere de tot, de mâncare, de pace, pentru păcat, pentru vină) prezintă un alt aspect al jertfei Domnului Isus. În privinţa aceasta nu pot intra în detalii, este însă suficientă literatură excepţională în privinţa aceasta, şi chiar şi pe această pagină de internet. Fiecare jertfă, cu excepţia jertfei de mâncare, vorbeşte despre *moartea Domnului Isus*. Aceste jertfe erau de regulă jertfe de bună voie (Levitic 1.2; 2.1; 7.12 „(1:2) „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: «Când vreun om dintre voi va aduce un dar Domnului, să aduceţi darul vostru dintre animale, din cireadă sau din turmă.“ „(2:1) Şi dacă va aduce cineva, ca dar, un dar de mâncare pentru Domnul, darul lui să fie din floarea făinii; şi să toarne untdelemn peste el şi să pună tămâie peste el.“ „(7:12) Dacă o aduce ca mulţumire, atunci să aducă, pe lângă jertfa de mulţumire, turte fără aluat frământate cu untdelemn, şi plăcinte fără aluat unse cu untdelemn, şi floarea făinii amestecată cu untdelemn în turte frământate cu untdelemn.“

). Noi putem astăzi să cunoaştem înţelesul adevărat al fiecărei jertfe în Domnul Isus. În aceste jertfe ne sunt dezvăluite gloriile Domnului Isus, şi deoarece erau jertfe aduse lui Dumnezeu şi de care Dumnezeu a putut să Se bucure (cu excepţia jertfei pentru păcat, acolo nu se aminteşte explicit), ele ne ajută şi astăzi la aducerea „jertfelor noastre de laudă" (Evrei 13.15).

Moartea jertfei este legătura dintre actele de jertfire din Vechiul Testament şi Cina din Noul Testament. Căci când apostolul Pavel vorbeşte în 1 Corinteni 11 despre Masa Domnului, se spune: „... vestiţi *moartea Domnului*" (versetul 26). Şi în 1 Corinteni 10 altarul, pe care se aducea jertfa, este numit şi *Masa Domnului* şi este legat de altarul din Vechiul Testament. În afară de aceasta, în unele puţine locuri din Vechiul Testament altarul este numit şi *Masa Domnului* (Maleahi 1.7,12 „(1:7) Voi aduceţi pâine întinată pe altarul Meu şi ziceţi: «Prin ce Te-am întinat?» Prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este de dispreţuit!»" „(1:12) „Dar voi îl profanaţi prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este întinată; şi rodul ei, mâncarea ei, de dispreţuit!»"; Ezechiel 41.22; 44.16 „(41:22) Altarul era din lemn, înalt de trei coţi, şi lungimea lui de doi coţi; şi coarnele lui şi lungimea lui şi pereţii lui erau din lemn. Şi mi-a zis: „Aceasta este masa care este înaintea Domnului"." „(44:16) „Ei să intre în locaşul Meu cel sfânt şi să se apropie de masa Mea ca să-Mi slujească şi să păzească cele de păzit ale Mele.").

„Vestiţi moartea Domnului"

Cina este deci vestirea morţii Domnului. Noi nu vestim viaţa Lui binecuvântată, care în toate a dus la glorificarea Tatălui; noi nu vestim nici învierea, fără de care noi am fi cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii (1 Corinteni 15.19 „(15:19) Dacă numai în viaţa aceasta avem speranţă în Hristos, suntem mai nenorociţi decât toţi oamenii."); ci gândurile noastre se preocupă cu ce este în legătură cu moartea Domnului nostru, cu lucrarea Sa pe Golgota. Aceasta ar putea să fie trist pentru aceia care din strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii ar vrea mai bine să facă din ea o oră festivă cu cântări vesele şi acompaniament instrumental măreţ, ca să satisfacă simţurile proprii, uneori chiar cu intenţia bună, că o astfel de întrunire este mai atractivă pentru alţi creştini şi chiar pentru cei care nu sunt creştini. Se pare că în timpul nostru nu mai este potrivit să te reculegi o oră, în linişte şi tăcere să te gândeşti la moartea

Domnului. Să te „reculegi” nu înseamnă că noi avem voie să cântăm numai cântări care au o vechime de cel puţin 200 de ani şi care au melodii care deseori sună deprimând şi apăsător – „recules” nu trebuie înţeles „de modă veche”. Cât de des mi-am dorit ca unele cântări de adorare excelente să aibă melodii moderne (ceea ce ici şi colo s-a făcut cu succes). Perfect ar fi desigur, dacă fraţii şi surorile s-ar simţi chemaţi să compună cântări noi de adorare şi să le prevadă cu melodie. Pe de altă parte însă trebuie să ţinem seama că o melodie în ton major voios nu se potriveşte suferinţelor îngrozitoare ale Domnului.

„În noaptea în care a fost vândut”

Focarul în ora de frângerea pâinii este deci moartea Domnului. Pentru aceasta sunt în Scriptură şi alte indicii.

Când Pavel ajunge să vorbească în 1 Corinteni 11 despre Masa Domnului, atunci el introduce acest gând prin cuvintele: „Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, *în noaptea în care a fost vândut,* a luat pâine ...” (versetul 23). El se referă la *noaptea* în care Domnul Isus a fost vândut. Tot ceea ce nemijlocit stă în legătură cu moartea Domnului trebuie să stea şi înaintea ochilor noştri lăuntrici în timpul Cinei. Psalmii ne pot ajuta foarte mult să ne facem o imagine despre ce a suferit Domnul Isus. Să ne gândim numai la Psalmul 69, unde noi citim profetic despre Domnul Isus: „Ocara mi-a frânt inima şi sunt foarte copleşit; şi am aşteptat compătimire, dar degeaba, şi mângâietori, dar n-am găsit niciunul” (versetul 20). Nu au fost toate acestea *în noaptea* în care El a fost vândut? Nu a stat El căzut cu faţa la pământ, fiind foarte întristat, aşa că transpiraţia Sa era ca picăturile mari de sânge? Unde erau mângâietorii, unde erau aceia care să vegheze şi să sufere împreună cu El? Ei adormiseră. Domnul Isus a trebuit atunci să spună: „N-aţi fost în stare *un singur ceas* să vegheaţi împreună cu Mine?” (Matei 26.40).

Nu ne asemănăm noi uneori cu acei ucenici? Reuşim noi să ne preocupăm *un singur ceas* pe săptămână cu moartea Domnului? Sau şi noi adormim? Sau ascundem somnul nostru prin aceea că denaturăm Cina în aşa fel, că într-adevăr ea pare foarte plină de

viaţă, dar ea nu mai are nimic a face cu amintirea morţii şi suferinţelor Sale? Se sărbătoreşte probabil în multe locuri numai pe sine însuşi şi propria salvare şi întoarcere la Dumnezeu? Unii numesc chiar ora de frângerea pâinii „ora de îmbărbătare”, deoarece ei doresc de la această oră îmbărbătare pentru propria viaţă. Desigur timpul de adorare şi de vestire a morţii Domnului poate avea ca rezultat îmbărbătarea, dar nu îmbărbătarea este ţinta la Cină. Alţii folosesc această oră ca să relateze despre experienţele lor de credinţă cu Domnul din timpul săptămânii.

„Înainte de a pătimi”

Dar şi evanghelia după Luca 22.14-15 „(22:14) Şi, când a venit ceasul, El a stat la masă, şi apostolii împreună cu El. (22:15) Şi le-a zis: „Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi înainte de a pătimi;“ ne dă un indiciu despre conţinutul adevăratului caracter al Cinei: „Şi, când a sosit ceasul, El a stat la masă, şi apostolii împreună cu El. Şi le-a zis: ‚Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi *înainte de a pătimi.*’”

Mă impresionează profund de fiecare dată când citesc aceste rânduri. Domnul Isus Se aşează la masă cu ucenicii Săi. El este gazda şi invită pe ucenicii Săi să-şi amintească de suferinţele Sale şi de moartea Sa, căci El spune: „înainte de a pătimi”. Acesta era caracterul strângerii laolaltă: suferinţele Sale şi moartea Sa au pus amprenta pe această ultimă masă – cel puţin trebuia s-o pună. Dar noi ştim ce gândeau ucenicii: în loc să sufere împreună cu Domnul, în loc să fie preocupaţi numai cu Domnul, ei erau ocupaţi cu ei înşişi. În clipele dinaintea apropiatei morţi a Domnului ei discutau şi voiau să ştie cine este cel mai mare dintre ei – desigur noi nu am face aceasta! Sigur, nu? Nu sunt multe motive false, când în ora Cinei se ţin predici? În unele comunităţi este ca un fel de „trambulină”, cine este mai repede să spună ceva. Nu este aceasta deseori foarte ruşinos? Tot aşa de ruşinos ca şi în situaţia când timp îndelungat este linişte şi se capătă impresia că nimeni nu s-a preocupat cu Domnul, că efectiv nu este nimic în inimi, care să poată fi spus. Cu toate acestea este mai cinstit aşa, decât dacă s-ar desface cutiile de conserve şi s-ar cânta cântările care se cântă totdeauna, se citesc locurile, care în mod obişnuit se citesc în această oră, şi se spun rugăciuni, pe care le cunoşti aproape pe de rost. O aşteptare

conştientă şi ascultare a unuia după altul este foarte binecuvântată. Dacă se ascultă exact ce spune celălalt, şi dacă se creează impresia că acesta este gândul pe care Duhul Sfânt doreşte să ni-l prezinte, atunci este frumos ca sub această impresie să se completeze acest când sau să se extindă. Deci şi noi putem fi ca ucenicii şi să ne preocupăm prea mult cu importanţa noastră.

În Luca 22 citim că Domnul Isus a şezut la masă cu apostolii Săi. Se spune chiar: „şi *apostolii* împreună cu El" (versetul 14). Şi Petru era acolo, şi curând după aceea el Îl va tăgădui, iar Iuda chiar Îl va trăda – toţi ceilalţi vor fugi mai târziu (foarte probabil Iuda a dispărut în întuneric înainte de instaurarea Mesei; Ioan 13). Dar care este atitudinea Domnului Isus faţă de ucenicii Săi, pe care El îi numeşte aici chiar apostoli? El spune: „*Am dorit mult* să mănânc paştele acesta cu voi." Cu toată slăbiciunea ucenicilor Domnul a dorit mult să mănânce Paştele împreună cu ei. El Se dezbracă şi ia ştergarul de in şi spală picioarele ucenicilor. În acest context ni se aminteşte: „Iubindu-i pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt" (Ioan 13.1). Domnul Isus i-a iubit, cu toate că El ştia dinainte totul despre ei, şi El ne iubeşte şi pe noi – chiar dacă I-am provocăm întristare, sau Îi mai provocăm. Ce contrast! El este demn de toată adorarea! Ar fi frumos, dacă Domnul Isus ar putea vedea la noi mai multă înţelegere pentru sentimentele Sale şi noi nu ne-am preocupa aşa de mult cu bogăţiile şi binecuvântările noastre, ci cu Dătătorul lor.

„Să mănânc *paştele* acesta cu voi"

Sunt şi alte indici în Scriptură, care ne ajută să alcătuim ora de frângere a pâinii în aşa fel ca buna plăcere a lui Dumnezeu să se poată odihni asupra noastră:

În evanghelia după Luca 22.15 „(22:15) Şi le-a zis: „Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi înainte de a pătimi;" se spune: „Să mănânc *paştele* acesta cu voi". Prima masă de aducere aminte a fost instaurată în legătură cu paştele. Evanghelistul Luca arată însă clar, că mai întâi a fost sărbătorit paştele şi abia după aceea a fost instaurată masa de aducere aminte. Cina stă într-adevăr în legătură cu sărbătoarea de paşte, dar totodată este diferită de ea, ca să detaşeze aşa cum se cuvine epoca nouă de cea veche.

Apostolul Pavel a scris mai târziu creştinilor din Corint: „Pentru că şi paştele nostru, Hristos, a fost jertfit” (1 Corinteni 5.7). Paştele este o amintire despre eliberarea din Egipt. Aici stătea mielul în centru, care a fost ţinut timp de patru zile în casele israeliţilor şi apoi a fost sacrificat. Sângele lui a fost atunci pus pe amândoi uşorii uşii şi pe pragul de sus şi a dat asigurarea, că toţi cei care stăteau înapoia protecţiei sângelui vor rămâne cruţaţi de judecată. Toată binecuvântarea paştelui, salvarea şi tot ce era legat de ea se bazau pe mielul sacrificat şi omorât. Tot aşa şi binecuvântarea noastră se bazează exclusiv pe ceea ce a obţinut Domnul Isus, ca adevăratul Miel al lui Dumnezeu, în moartea Sa. Mai târziu copiii lui Israel au cântat cântarea salvării lor (Exodul 15) şi în această cântare putem şi noi consimţi, când vestim moartea Domnului. Desigur în cântare este vorba despre Moise şi despre binecuvântarea salvării. Dar dacă citim atent, vom constata cum este adorat Dumnezeu în această cântare. Nu vreau să dau impresia că uneori nu ar putea fi vorba de binecuvântările şi bogăţiile noastre, însă atunci totdeauna acestea sunt în sensul că *Dătătorul* acestor binecuvântări este slăvit prin cântare şi preamărit.

Afară de aceasta, mielul pascal a fost mâncat cu ierburi amare. Acesta este un alt indiciu despre care este vorba la vestirea morţii Domnului. Noi ne amintim de toată amărăciunea de care a trebuit să aibă parte Domnul, să sufere aşa de mult. Să ne gândim numai la faptul că Domnul Isus a ştiut tot ce trebuia să vină peste El. La fiecare pas pe pământ El a fost conştient de plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. Cu toate acestea, când este vorba de ierburile amare ale paştelui, atunci trebuie să ne amintim de Ghetsimani şi de cele trei ore de întuneric, când Domnul Isus S-a afundat în noroi adânc (Psalm 69) şi Dumnezeu în sfinţenia Lui a trebuit să-L părăsească. Cât de amar trebuie să fi fost ultimii paşi ai Domnului pe pământ, când este vorba ca la sfârşit, în cele trei ore de întuneric să fie încărcat cu păcatele noastre şi să fie făcut păcat! Primul paşte a fost sărbătorit într-o *noapte* decisivă, şi astfel găsim aici concordanţa cu 1 Corinteni 11, unde apostolul prezintă Masa Domnului prin cuvintele introductive: „că Domnul Isus, *în noaptea* în care a fost vândut, a luat pâine”.

Pâinea şi paharul

Să mergem mai departe în căutarea de indicii referitoare la felul cum noi putem proceda în ora cinei.

Semnele care stau înaintea noastră pe masă sunt *pâinea şi paharul*. Acestea nu erau o surpriză mare pentru un iudeu, căci deja în Ieremia 16.7 „(16:7) nici nu vor frânge pâine pentru ei în jale, ca să-i mângâie pentru cel mort; nici nu-i vor adăpa cu paharul mângâierilor pentru tatăl lor sau pentru mama lor.“ se spune: „Nu vor frânge pâine pentru ei în jale, ca să-i mângâie pentru cel mort; nici nu-i vor adăpa cu paharul mângâierilor pentru tatăl lor sau pentru mama lor”. – În Israel se obişnuia să se frângă pâinea şi să se bea paharul mângâierii în amintirea unui mort. Chiar şi numai acest fapt arată din nou ce caracter trebuie să aibă desfăşurarea cinei. Pâine va fi frântă, şi primii creştini vorbeau despre strângerea laolaltă pentru *frângerea* pâinii (de exemplu, Faptele apostolilor 20.7 „(20:7) Şi, în ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunaţi să frângem pâine, Pavel a stat de vorbă cu ei, urmând să plece a doua zi; şi a prelungit cuvântul lui până la miezul nopţii.“). *Frângerea* pâinii pune accentul pe faptul că trupul Domnului într-un anumit sens a fost frânt, prin aceea că El a fost maltratat în chip ruşinos şi bătut, dar şi prin aceea că sabia lui Dumnezeu a lovit pe Păstor. *Frângerea* pâini ne aminteşte şi de faptul că trupul lui Hristos „se dă pentru voi” (Luca 22.19). Literalmente ştim din evanghelia după Ioan 19.36 „(19:36) Pentru că acestea au avut loc ca să se împlinească Scriptura: „Nici un os nu I se va zdrobi“.“ că Domnului Isus nu I s-a zdrobit nici un picior. Când pâinea şi paharul stau despărţite unul de altul pe masă, atunci aceasta ne aminteşte din nou de moartea Domnului. Căci corpul (trupul) fără sânge duce inevitabil la moarte. În felul acesta chiar privirea spre masă este o amintire de moartea Domnului.

Este interesant, că cele mai multe locuri nici nu vorbesc despre vin, ci în primul rând despre pahar. De regulă noi vorbim totdeauna despre pâine şi vin, dar Scriptura vorbeşte mai cu seamă despre *pâine şi pahar* (apostolul Pavel nu aminteşte nicidecum vinul în acest context), chiar dacă desigur este adevărat că în paharul, pe care Domnul l-a dat să se bea din el, era vin, căci El vorbeşte despre „rodul viţei” (Matei 26.29; Marcu 14.25 „(14:25) Adevărat vă spun că nicidecum nu voi mai bea din rodul viţei, până în ziua aceea când îl voi bea nou în Împărăţia lui Dumnezeu“.“; Luca 22.18 „(22:18) pentru că vă spun că nicidecum nu voi bea din rodul viţei până când nu va veni Împărăţia lui Dumnezeu“.“). Faptul că totdeauna se vorbeşte despre *pâine şi pahar* este probabil din

cauză că simbolurile pâinii şi paharului includ în ele un alt gând important, despre care ucenicii nu puteau şti nimic la ultima cină: pâinea era nu numai simbolul dăruirii la moarte a trupului Domnului, şi paharul simboliza nu numai vărsarea sângelui Domnului, ci *o singură pâine* şi *un singur pahar* simbolizează şi părtăşia credincioşilor cu Hristos şi unii cu alţii. Toţi credincioşii sunt mădulare ale trupului Domnului Isus. Şi prin faptul că ei mănâncă dintr-o singură pâine şi beau dintr-un pahar, ei au părtăşie cu Domnul şi unii cu alţii. Acest adevăr l-a primit abia apostolul Pavel printr-o revelaţie şi în 1 Corinteni 10 este descris în felul următor: „Pentru că noi, cei mulţi, suntem *o singură pâine*, *un singur trup*, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine" (versetul 17). Şi despre pahar se spune: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtăşie cu sângele lui Hristos?" (versetul 16). Sângele este fundamentul părtăşiei cu Hristos şi prin urmare şi pentru părtăşia unii cu alţii, căci noi suntem trup al lui Hristos. Hristos a trebuit să moară (să-Şi dea sângele), ca să adune „într-unul" pe copiii lui Dumnezeu împrăştiaţi (compară cu Ioan 11). Este „paharul binecuvântării, pe care *noi* îl binecuvântăm". Nu putem noi vedea în acest *un pahar*, că noi am primit nu numai binecuvântări individuale, ci şi binecuvântări comune? (compară cu Efeseni 1).

Deci dacă noi întrebăm care este caracterul şi conţinutul strângerii laolaltă pentru frângerea pâinii, atunci şi acest aspect ar trebui să stea la fel înaintea privirii noastre. Noi nu suntem adunaţi acolo ca o grămadă de oameni individuali, ci noi suntem acolo ca „*un trup*", ca o unitate, pe care Duhul Sfânt a creat-o în ziua de Rusalii (1 Corinteni 12.13 „(12:13) Pentru că, de asemenea, noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh."). Noi dăm mai departe pâinea şi paharul conştienţi fiind că noi suntem intim legaţi cu bărbatul, cu femeia de lângă noi şi în afară de aceasta cu fiecare din lume care a primit viaţa nouă, a fost pecetluit cu Duhul Sfânt şi a fost adăugat acestui un singur trup. Am voie să te întreb cât de des s-a amintit de acest aspect în adunarea ta în timpul cinei?

„Faceţi aceasta spre amintirea Mea"

Numai evanghelia după Luca şi epistola către Corinteni ne relatează

despre faptul că Cina este o masă de amintire. Se spune: „Faceţi aceasta spre *amintirea* Mea.” Acesta este un alt indiciu că în principal este vorba de Domnul mort, şi nu de El înviat. Eu nu am nevoie de ocazii deosebite ca să-mi amintesc de soţia mea, căci ea este zilnic cu mine şi în jurul meu. Dar pot să-mi amintesc de o persoană moartă. Şi aşa putem noi să ne amintim ce a fost Domnul Isus în viaţa Sa (Jertfa de mâncare!) şi în moartea Sa pentru Dumnezeu şi pentru om. Aducerea aminte de El, cum a trăit El aici pe pământ, ne va înflăcăra inimile pentru El şi ne va conduce la mulţumire, laudă şi adorare. Cum ar putea să fie altfel?

Nu este interesant, că aici se spune: „*spre amintirea Mea*”? Este vorba de aducerea aminte de o Persoană! Când israeliţii au sărbătorit paştele, atunci a fost vorba de un *fapt*, şi anume de realitatea salvării. Dar în creştinism nu este vorba în primul rând de un fapt, ci de o *Persoană*, nu în primul rând de salvare, ci de *Salvator* – este vorba de Acela care ne-a salvat. Şi copiii lui Israel au înţeles aceasta, atunci când au cântat cântarea salvării (Exod 15), căci ei au glorificat pe Dumnezeu ca „Domnul este tăria mea … este foarte înălţat … Domnul este un războinic … Dreapta Ta, Doamne, este glorioasă în putere … Şi în mărimea măreţiei Tale … Cine este ca Tine, Doamne, între dumnezei … măreţ în sfinţenie, înfricoşător în laude … Domnul va fi Împărat pentru totdeauna şi în veci.”

„Spre iertarea păcatelor”

Mai sunt şi alte indicii, care ne ajută să înţelegem corect Cina şi s-o practicăm. Paharul este simbolul sângelui vărsat al Domnului Isus, dar el stă în legătură directă cu „spre iertarea păcatelor” şi „acesta este sângele Meu, al noului legământ” (Matei 26.28). Acestea sunt alte aspecte, pe care nu avem voie să le pierdem din vedere. Dacă ne-am preocupa cu cele mai înalte binecuvântări ale creştinilor, atunci am recunoaşte repede că iertarea păcatelor este cheia pentru a primi aceste binecuvântări (Efeseni 1; Coloseni 1). Fără vărsare de sânge nu este *iertare* – nimic, care ar putea să ne fie *dat*. În privinţa aceasta nu ne gândim atât de mult la noi înşine şi la binecuvântările şi darurile noastre, ci la Dătătorul tuturor binecuvântărilor. Noi nu adorăm binecuvântările noastre, ci pe

Acela, care ne-a binecuvântat nespus de mult.

„Acesta este sângele Meu, al noului legământ”

Prin sângele noului legământ primim orice binecuvântare; deoarece sângele noului legământ a fost vărsat, nimic nu-L mai împiedică pe Dumnezeu să dăruiască nespus de mult pe oameni. În afară de aceasta, orice sărbătoare a Cinei aminteşte că Domnul Isus va reveni odată şi va întemeia Împărăţia Sa a păcii pe pământ. Atunci noul legământ va fi literalmente încheiat cu Israel, şi Domnul Isus va primi pe pământ onoarea care I-a fost refuzată la prima Lui venire. Nu ar trebui aceasta să fie o bucurie şi pentru noi, când ne gândim, că Domnul Isus va fi glorificat aici pe pământ şi orice genunchi se va pleca înaintea Lui? Nu în cele din urmă apostolul vorbeşte despre faptul că noi vestim moartea Domnului „până va veni El”. Deci cu fiecare Cină noi ne amintim că Domnul Isus va reveni, aşa cum a făgăduit.

Cum rămâne cu bucuria?

Probabil unul sau altul va fi dezamăgit, deoarece se doreşte cu plăcere ca frângerea pâinii să fie eliberată de acest caracter trist. Eu pot înţelege aceasta, deoarece astfel de ocazii triste nu mai corespund spiritului timpului. Cultura noastră este orientată spre a ţine departe de noi tot ce provoacă tristeţe, dar prin aceasta pierdem o mulţime de lucruri. Cu adevărat, nu mai suntem noi în stare *o oră* pe săptămână să ne amintim în linişte de Omul care Şi-a dat viaţa pentru noi? Cina rămâne într-un anumit sens permanent o masă a tristeţii. În privinţa aceasta ne putem frământa cât vrem – cine renunţă la această ţintă, acela renunţă la esenţa Cinei. Eu nu mă pot bucura, când mă gândesc la suferinţele şi moartea Domnului, cel puţin când am înţeles câtuşi de puţin că Hristos a trebuit să sufere nespus de mult din cauza păcatelor mele. Prin natura noastră noi toţi aparţinem oamenilor care nu au stat sub cruce meditând şi plângând păcatele lor. Dacă noi am fi trăit în timpul acela, şi noi am fi strigat „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!” Dar dacă aceasta este aşa, atunci vrem totuşi cel puţin acum să

recuperăm şi să ne strângem reculeşi şi să ne gândim ce a făcut Domnul Isus la cruce pentru noi. Să ne aşezăm cel puţin astăzi sub crucea Sa şi să privim exact ce s-a petrecut atunci acolo, şi să adorăm pe Domnul pentru aceasta şi să mulţumim lui Dumnezeu pentru Darul Lui nespus de mare.

Cu toată tristeţea şi uneori cu toate lacrimile, nu vrem să uităm că momentele de tristeţe alternează cu momentele de bucurie şi de fericire de nedescris ale faptului de a fi salvat. Aceasta va da naştere la multă mulţumire şi laudă şi adorare cu bucurie. Dar nu ne gândim noi în aceste momente de bucurie în primul rând la bucuria noastră proprie? Ne putem noi bucura că Domnul Isus a avut solicitudinea, ascultarea şi dragostea să meargă pe acest drum al împrejurărilor vitrege şi să facă lucrarea? Mai simţim noi ca bucurie, când vedem cum Domnul Isus a revelat dreptatea şi dragostea lui Dumnezeu? Ne bucurăm noi să vedem dragostea lui Dumnezeu, care se arată tocmai acelora care cel mai mult L-au urât?

Avem foarte multe motive să ne bucurăm. Rămâne însă adevărat: când suntem adunaţi în felul acesta, atunci Mântuitorul mort este *viu* în mijlocul nostru, atunci sărbătorim Cina ştiind despre învierea şi glorificarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu. Noi suntem împreună acolo şi mulţumim cu bucurie Domnului, pentru că El ne-a salvat şi ne-a iertat păcatele. Ne gândim la marea bucurie a revenirii Sale şi la onoarea pe care El o va primi atunci. Atunci capul Lui nu va mai fi împodobit cu o cunună de spini, ci atunci „pe capul Lui vor fi multe diademe” (Apocalipsa 19.12). Vom experimenta, că în timp ce noi ne amintim de viaţa şi moartea Domnului şi ne gândim la El, aceasta ne va umple cu o cântare de laudă de bucurie. Cu toate că motivul strângerii noastre laolaltă ne conduce la linişte şi meditare, aceasta nu trebuie să sfârşească în melancolie şi depresie. Dacă plecăm apăsaţi dintr-o astfel de oră, atunci ceva nu s-a derulat în ordine. Atunci nu am înţeles că vinul este şi un simbol al bucuriei şi că noi am împărţit între noi paharul bucuriei. Căci el este „paharul *binecuvântării*, pe care noi îl binecuvântăm” (1 Corinteni 10.16„ (10:16) Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?“); şi aici în locul cuvântului „binecuvântare” putem aşeza şi „cântare de laudă” sau „aducere de mulţumire”. Vom înălţa cu laudă pe Domnul nostru şi pe Dumnezeul nostru, şi aceasta poate avea

loc cu veselie. Se spune de asemenea: „pe care-l binecuvântăm”. „A binecuvânta” înseamnă aici „a vorbi de bine despre”. Noi vom „vorbi bine” despre Dumnezeu şi faptele Lui şi despre lucrarea Domnului.

Nu în cele din urmă acest „pahar al binecuvântării” ne aminteşte şi de bogăţiile incomparabil de mari în Hristos, şi cu uimire ne prosternăm, că noi, creaturi aşa de nenorocite şi decăzute, care nu pot face nimic altceva decât să păcătuiască, am fost dăruiţi cu toate binecuvântările spirituale ale lumii cerului. Dumnezeu nu ne-a reţinut nimic din toată binecuvântarea cerului, din tot ce El are în cer. Cum a putut El să facă aceasta? Pentru că Domnul Isus *a mers în moarte*. Este aşa de greu de înţeles de ce la Cină în mod deosebit suferinţele Sale, agonia Sa şi mai ales moartea Sa ar trebui să stea înaintea privirilor noastre, şi că nu ar fi bine dacă noi am pierde din vedere această ţintă?

Gânduri de încheiere

Dacă ne gândim la aceste indicii multiple, pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu – şi acestea nu sunt toate –, atunci de fapt ar trebui să se nască dorinţa ca noi să nu serbăm Cina numai o dată pe lună, sau o dată pe an, ci s-o facem ori de câte ori suntem spiritual în stare s-o facem. Primii creştini frângeau zilnic pâinea acasă, aşa erau ei de plini de toate aceste gânduri, aşa de proaspăt şi apropiat era totul pentru ei. Mai târziu citim în cartea Faptele Apostolilor, că în Troa s-a ajuns ca în fiecare prima zi a săptămânii să se strângă laolaltă pentru frângerea pâinii. Desigur aceasta nu este o regulă legalistă, dar mie mi se parte a fi un obicei bun, pe care şi astăzi îl putem practica fără probleme.

Am încercat să arăt clar că pe lângă ţinta morţii Domnului şi alte aspecte pot fi prezentate la Cină, dar în principal să fie de folos să înţelegem cât de preţios a fost pentru Dumnezeu atunci când Domnul Isus Şi-a dat viaţa în moarte. Domnul Isus Însuşi spune: „*Pentru aceasta* Mă iubeşte Tatăl, *pentru că Eu Îmi dau viaţa*” – Îl iubim noi pe Domnul Isus pentru aceasta? Atunci în privinţa aceasta avem părtăşie cu Tatăl!

Dacă tu nu iei încă parte la Cină, nu vrei s-o faci?

Tradus de la: Wie sollte das Abendmahl gefeiert werden?

Traducere: Ion Simionescu